

...από έρωτα Αθηνών

Από την **Ελένη Πετάση**

Είναι πια αποδεκτό πως για να «προχωρήσει» το θέατρο μιας χώρας έχει ανάγκη τόσο από την επαφή του με τα σύγχρονα ξένα ρεύματα όσο και από την ανάπτυξη της εγχώριας παραγωγής. Και έχουμε -ευτυχώς- φθάσει στο σημείο να παροτρύνουμε την τόλμη νέων δημιουργών, παρότι οι εκπλήξεις που μας επιφυλάσσουν δεν είναι πάντα ευχάριστες. Ωστόσο δεν είναι λίγοι αυτοί που αιφνιδιάζουν το κοινό, καθώς η δουλειά τους άνετα μπορεί να συναγωνιστεί αντίστοιχα ευρωπαϊκά επιτεύγματα.

Στο στίβο της ελληνικής δραματουργίας εισέρχεται, λοιπόν, ακόμη ένας καινούργιος υποσχόμενος συγγραφέας που οι ρίζες του έχουν την καταγωγή τους στην ίδια τη θεατρική πράξη. Ο Θωδωρής Αθερίδης -όπως άλλοι συνάδελφοί του ηθοποιοί- καταθέτει σε δημόσια θέα το πρώτο του έργο, που διακρίνεται για τη γερή δομή και την ευρηματικότητά του.

Το «...από έρωτα» μιλάει για την «τρέλα» του έρωτα, που οδηγεί στην ψευδαίσθηση και αντίστροφα. Οι ήρωες -ένας άνδρας και οι δύο γυναίκες της ζωής του- βιώνουν ως το μεδούλι το αδιέξοδο των σχέσεων, για να δώσουν στο τέλος μια αναπάντεχη λύση. Ο μύθος, διανθισμένος με ανατροπές και αλληγορίες, στροβιλίζεται ανάμεσα στο πραγματικό και στο φαντασιακό. Η μεταφυσική αίσθηση που ελλοχεύει πίσω από τον ευθύβολο λόγο θα ήταν όμως πιο ουσιαστική αν έλειπαν κάποιες κοινοτόπες εκφράσεις.

Ο Γιώργος Κιμούλης, με κατα-

κτημένη τεχνική, έφτιαξε μια ρυθμική αλλά βαριά παράσταση, καλλιεργώντας το σασπένς και την «παθολογία» των χαρακτήρων περισσότερο απ' όσο χρειάζεται. Το παιχνίδι του ρεαλισμού και της θεατρικότητας έχασε ένα μέρος από τη γοητεία του καθώς αντιμετωπίστηκε με στεγνή σοβαρότητα. Σ' αυτό συνέβαλαν τα «απειλητικά» μουσικά ακούσματα που επέλεξε ο ίδιος ο σκηνοθέτης, αλλά και οι ανεπαρκείς ερμηνείες των ηθοποιών. Μετρημένος αλλά μονοδιάστατος ο Θωδωρής Αθερίδης και εξωτερική η Σμαράγδα Καρύδη. Μοναδική ζωντανή παρουσία η Αλίνα Κοτσοβόλου. Η σκηνογραφία του Μανόλη Παντελιδάκη λιτή και καλόγουστη.